

YSABELLA

Van Judith Visser verscheen eerder:

Tegengif
Tinseltown
Stuk
Oversteken
Trip
Time-out

JUDITH VISSER

Ysabella

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

www.judithvisser.nl

ISBN 978-94-0160-001-9

NUR 305, 301

Eerste druk, mei 2012

Tweede druk, oktober 2012

Omslagontwerp Lava Amsterdam

Omslagbeeld © Corbis/HillCreek

Binnenwerk Michiel Niesen/ZetProducties

Foto auteur © Wim Barzilay

© 2012 voor de Nederlandse taal:

Judith Visser en Xander Uitgevers bv, Amsterdam

De oorspronkelijke uitgave van *Ysabella* was
het Rotterdams Leescadeau van 2008 en werd geschreven in opdracht
van Bibliotheek Rotterdam en Gemeente Rotterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Maar als elk boek een beetje licht in die duisternis is – en dat geloof ik, dat moet ik geloven, hoe afgezaagd het ook is, want ik schrijf die verrekte dingen, nietwaar? – dan is elke bibliotheek een groot, altijd brandend vreugdevuur waar elke dag tienduizend mensen omheen komen staan om zich te warmen. Het is daarbinnen geen Fahrenheit 451. Eerder Fahrenheit 4000, mensen, want we hebben het hier niet over keukenovens, we hebben het over kolossale stookketels van de hersenen, roodhete smelterijen van het intellect.

Stephen King, *Lisey's verhaal* (2006)

ROTTERDAM, 2012

Het volle kopje stond voor me, de thee erin was donker. Ik staarde ernaar. De laatste keer dat ik thee had gedronken was in de wachtkamer van de kliniek, vandaag precies een week geleden. Zeven hele dagen waren verstreken, maar het voelde alsof het allemaal vanmorgen pas was gebeurd. De thee daar had anders geroken. Die kwam uit een auto-maat; het was lauw, onpersoonlijk drinkvocht in een wit plastic bekertje, even kil als de steriele geur die in het gebouw hing. Hier was de thee warm, en de geur kringelde zich om de hongerige mensen heen die een vrije tafel zochten. De fijne plekje bij het raam waren allemaal al bezet.

De tafel naast mij werd in beslag genomen door een mollige vrouw die zich met een berg plastic tasjes van goedkope boetiekjes een weg door de groene tafels had gewrongen en zich puffend op een stoel had laten vallen. Ze legde de tasjes op de lege stoel tegenover haar en sloeg de menukaart open.

Ik keek weer naar mijn kopje, waarin ik met het lepeltje steeds vlugger rondjes roerde en een minidraaikolk creëerde. Dat had ik vorige week ook gedaan. Met die simpele handeling had ik het gevoel gehad de werkelijkheid op afstand te kunnen houden. Het gaf me iets te doen, en het scheidde

mij van wat er in die andere kamer was gebeurd zodat de betekenis ervan nog even niet tot me doordrong. Zolang ik het bekertje in mijn trillende handen hield en erop lette dat ik er niet te hard in kneep, had ik alles onder controle. Toen de thee uiteindelijk koud was geworden, had ik het opgedronken. Koude, bittere thee, die geen troost bood zoals de warmere versie dat kon. Ik verdiende niet beter. Het lege bekertje had ik verfrommeld, en met een zacht plofje was het in de zwarte prullenbak beland die naast de automaat stond. Daarna was ik weggelopen, mijn benen wankel van schuld. Toen ik nog een keer omkeek nam er op de stoel waar ik had gezeten een andere vrouw plaats. Jong, een meisje nog, en net als ik was ze alleen gekomen. Het merendeel van de vrouwen in de wachtkamer was alleen, ook al werd er van tevoren aangeraden om iemand mee te nemen: je moeder, een goede vriendin of zelfs je vriend als je die had en hij je steunde. Ik had niet eens aan iemand verteld wat ik ging doen. Zolang je de enige was die wist dat er iets was gebeurd, kon je doen alsof het eigenlijk nooit had plaatsgevonden. De flashbacks die me 's nachts in mijn dromen kwelden, en het lege gevoel dat van binnenuit met grote happen aan mijn geweten vrat, bestreed ik met pijnstillers.

‘Je moet het tijd geven,’ had de assistente in de kliniek gezegd, met een routine die haar in staat stelde om gelijktijdig een envelop dicht te plakken en te

adresseren. Ze glimlachte bemoedigend. ‘Het is niet niets.’

In het foldertje dat ik in mijn handen kreeg gedrukt stond dat ik een ‘rouwproces’ zou doormaken. Dat ik zou gaan rouwen om mijn kind, zoals iedere moeder zou doen. De wijze waarop het werd gebracht verleende de theorie geloofwaardigheid. Maar—

De ringtone van mijn mobiel schalde uit mijn tas die naast me op de grond stond, en meteen was ik weer terug in Dik T. Het rinkelende geluid sneed met hoge tonen door het geroezemoes om me heen en in een reflex schoot mijn arm opzij waardoor ik bijna het kopje thee omverstootte. De vrouw aan het tafeltje naast me, die een dik stuk appeltaart aan het verorberen was, keek geïrriteerd mijn kant op. Snel bukte ik en viste mijn telefoon uit mijn tas. Op het display stond een geheim nummer.

‘Jill Valens,’ zei ik.

‘*Waar ben je?*’

Bij het horen van zijn stem overwoog ik mijn telefoon meteen weer dicht te klappen. Toen zuchtte ik. ‘Wat wil je nu weer?’

‘Ik wil weten waar je bent! Ben je alleen?’

‘Niet dat het je iets aangaat,’ zei ik, ‘maar ik zit op Sam te wachten. Ik heb met haar afgesproken om te lunchen.’

‘Waar?’

‘Helmut, ik ga je ophangen. Ik heb hier geen zin

meer in. Zoek maar fijn iemand anders om te stalken, oké?’

‘Waarom doe je zo hatelijk? Vannacht heb ik over je gedroomd, Jill. Dat alles nog goed was. En ik wou dat ik nooit wakker was geworden! Ben je echt vergeten hoe mooi het was wat wij hadden?’

‘Als je me nu niet met rust laat, dan ga ik naar de politie en doe ik alsnog aangifte. Volgens Samantha is het strafbaar wat jij hebt gedaan.’

‘Maar Jill, wacht! Ik wil alleen maar even weten wat je aanhebt vandaag. Is het een rokje? En zijn er mannen daar? Het klinkt zo druk. *Jill—*’

‘Dag, Helmut.’ Ik stopte mijn telefoon weer in mijn tas, en toen ik opkeek stond Samantha voor me, met rode wangen van het haasten.

‘Hoi!’

‘Hey,’ mompelde ik.

Ze ging tegenover me zitten en dropte haar tas op de houten stoel naast haar. ‘Wat is er? Zo laat ben ik toch niet?’

‘Helmut belde net weer. Ik word er gek van.’

‘Wat? Laat hij je nog steeds niet met rust?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Hij belt me om de haverklap om te vragen waar ik ben en wat ik aan het doen ben. En met wie, natuurlijk.’

‘Gelukkig weet hij niet waar je logeert. Je moet gewoon niet meer opnemen!’

‘Maar hij belt anoniem.’

‘Nou en? Dan neem je vanaf nu onderdrukte

nummers niet meer aan. Als het iemand anders is en het is belangrijk, dan spreken ze wel een bericht in. Het is de enige manier, Jill, anders kom je nooit van die freak af!’

Ik knikte. ‘Je hebt gelijk.’

Samantha sloeg de menukaart van Dik T open en slaakte een zucht. ‘Ik heb honger. Wat een ochtend was dit: mijn secretaresse is ziek en haar collegaatje is met vakantie. Ik ben nog nooit van mijn leven zo aan mijn pauze toe geweest!’

Gretig nam ze de lijst met lunchgerechten door. Samantha werkte als juriste bij een advocatenkantoor op de Meent. Een drukke baan, maar omdat ze midden in het centrum werkte, hadden we er een gewoonte van gemaakt om minstens eens per week samen te lunchen, en dat deden we altijd hier, in het café-restaurant in het gebouw van de Centrale Bibliotheek.

‘Schiet je al een beetje op met schrijven?’ vroeg Samantha toen we klaar waren met eten. Ze veegde met een servet wat kruimels van haar lippen. ‘Over een maand moet je manuscript ingeleverd zijn, toch?’

Ik zuchtte en staarde naar mijn bestek.

‘Is het zo erg?’ Ze vouwde haar servet tot een prop en keek me meelevend aan.

‘Helaas wel. Ik heb nog niet eens een eerste versie! Er is gewoon zo veel gebeurd de laatste tijd dat

mijn inspiratie compleet op de vlucht is geslagen. Mijn leven is veranderd in één groot writer's block.'

Sam knikte. 'Het lijkt me inderdaad heel lastig om een boek te schrijven wanneer je er met je hoofd niet bij bent.'

'Maar het moet wel af. Het kan niet worden uitgesteld, want het wordt de eerste uitgave van mijn nieuwe uitgever, en de bedoeling is dat het verschijnt in de Maand van het Spannende Boek.'

'Dat is in juni, toch?' Ze floot zachtjes tussen haar tanden. 'Dan mag je inderdaad wel opschieten.'

'Precies. Maar het lukt me gewoon niet. Iedere dag zit ik naar mijn laptop te staren zonder dat er ook maar iets uit mijn vingers komt. Het is een tragische toestand! Ik doe van alles behalve schrijven.'

'Het is logisch dat je moeite hebt met concentreren, na wat er is gebeurd.'

Ik gromde.

'Serieus, Jill. Helmut en jij zijn vier jaar bij elkaar geweest. Zo'n breuk verwerk je niet zomaar van de ene op de andere dag.'

Zelfs Samantha, mijn beste vriendin, had geen idee van wat er echt aan de hand was: dat de werkelijke oorzaak van mijn concentratiestoornis ergens in een abortuskliniek in Rotterdam-Zuid was achtergebleven. Als het daar nog lag tenminste. Ik had geen idee wat er gebeurde met een geaborteerde foetus. Ooit had ik ergens gelezen dat ze klinisch in leven werden gehouden voor onderzoeken, of dat ze